

Forslag

til

Lov om ændring af lov om beregning af et reguleringspristal.

Fremsat den 10. marts 1971 af *Hanne Reintoft*.

§ 1.

I lov nr. 83 af 16. marts 1963 om beregning af et reguleringspristal, som ændret ved § 14, stk. 2, nr. 4, i lov nr. 196 af 8. juni 1966 og lov nr. 17 af 8. februar 1967, foretages følgende ændringer:

1. Lovens titel affattes således: „Lov om beregning af et leveomkostningspristal.“

2. § 1, stk. 1, affattes således:

„På grundlag af oplysninger om detailpriser på varer og tjenesteydelser, om boligudgifter og om personlige skatter beregner Danmarks Statistik et prisindeks, betegnet pristallet for leveomkostninger, der har januar 1963 = 100.“

3. I § 1, stk. 2 og 3, § 3, stk. 2, § 4 og § 6, stk. 1 og 2, ændres „reguleringspristallet“ til: „pristallet for leveomkostninger“.

4. I § 3 udgår stk. 1 og 3.

5. Til § 4 føjes som nyt stykke:

„Stk. 2. Personlige skatter indregnes i pristallet for leveomkostninger på grundlag af oplysninger indhentet fra det i § 2, stk. 2, omhandlede udvalg af kommuner.“

§ 2.

Denne lov træder i kraft den

Bemærkninger til lovforslaget.

Siden jeg i foråret 1970 bebudede et forslag om et ærligt reguleringspristal, har jeg haft lejlighed til at se prisstoppets effektivitet. Prisstopet har ikke virket effektivt, og det bekræfter min påstand om, at vi først og fremmest må give lønmodtagerne fuld dækning for de faktiske stigninger i leveomkostningerne. Vi kan naturligvis ikke gribe ind i overenskomsten mellem Dansk Arbejdsgiverforening og LO, men den barbering af det lønregulerende pristal, der blev påbegyndt i begyndelsen af 50'erne, kan der sættes en stopper for.

Formålet med barberingen af det lønregulerende pristal var at gøre den direkte — illegale — pristalsforfalskning, der i stort omfang havde fundet sted i krigsårene og de første efterkrigsår, delvis overflødig. Barberingen bestod i, at den skærpelse af forbrugsafgifterne, som den borgerlige regering gennemførte, skulle holdes ude af pristalsbudgettet, som derved skulle komme til at vise en mindre stigning end de faktiske leveomkostninger. Metoden lykkedes i det store og hele, men slog dog enkelte gange fejl, idet de udgiftsposter, som stadig var med i pristalsbudgettet, undertiden viste en stær-

kere stigning end forbrugsafgifterne inklusive de forhøjelser, regeringen havde gennemført.

For at undgå den slags for de skiftende regeringer ubehagelige overraskelser foretoges i tidens løb nye barberinger af pristallet. Den mest radikale fandt sted, da det på den daværende socialdemokratiske regerings initiativ blev besluttet, at reguleringspristallet, der skulle beregnes fra og med januar kvartal 1963, skulle „renses“ for samtlige skatter og afgifter, altså både direkte skatter og forbrugsafgifter. Muligvis har man allerede dengang haft momsens i tankerne som efterfølgende velegnet middel til at tappe lønmodtagerne for store afgiftsbeløb, der ikke skulle komme til udtryk i reguleringspristallet. I hvert fald viser den faktiske udvikling, således som det fremgår af den som bilag 1 optrykte tabel, kolonne 1 og 2, at der fra juli kvartal 1967, da momsens blev gennemført, udviklede sig en voksende afstand mellem reguleringspristallet og forbrugerprisindekset, der beregnes af Danmarks Statistik på grundlag af de faktiske forbrugerpriser, altså forbrugerpriserne inkl. moms og andre forbrugsafgifter. Afstanden var i oktober kvartal 1970 vokset til godt 11